

Un număr vechiu 2¹/₂ lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESADESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla, . . . 45 lei
6 luni . . . . . 20 „
3 luni . . . . . 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația

București, CALEA RAHOVEI

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98 —

Tabla de materii

va apare în curând și se va servi numai celor
în curent cu plata abonamentului.

S U M A R

— Cine trebuie să îndeplinească procedura, de d-l magistrat
George Vasiliu;

JURISPRUDENȚA :

— Casație s. I: *Ministerul de finanțe cu Aurel Valcanu*. (Legat-
tarul are drept de a cere și obține de la stat echivalentul taxei
plătite, atunci când se constată că la fixarea taxelor nu s'a avut
în vedere ca succesiunea datoră doza soției lui de cuius);

— Casație s. III: *Ministerul de finanțe cu Teodor Teodorescu*
(Taxele de timbru și înregistrare se urmăresc de către stat conform
legii de urmărire);

— Casație s. III: *Firma Kendeşy K. cu Bercu Zingher* (Hotă-
rările de expedient au caracter executoriu și prin urmare nu se
pot apela);

— Curtea de apel Galați s. I: *Iordache Marcu cu Ministerul*
Public. (Faptul unei persoane de a se înscrie la un examen în baza
unui certificat școlar fals, constituie delictul prevăzut și pedepsit
de art. 126 c. p., indiferent dacă faptul a fost descoperit mai
târziu ca aceea persoană să fi depus examenul, pentru că atingea
scopului nu este o condiție cerută ca element constitutiv al
delictului) cu o *Notă* de d-l Vișoiu Cornățeanu.

— Judecătoria Ocol. II Vaslui: *Ion Vărlănuț inculpat* pentru
delict silvic (Dreptul de proprietate invocat de către un inculpat
pentru flagrant delict silvic, asupra unui nou aflat la marginea pă-
durii statului și a ogorului său, constituie o chestiune prejudicială
de judecată după art. 84 din cod silvic care obligă pe judecător
să suspende acțiunea publică până la judecarea acțiunii private,
într'un termen scurt acordat inculpatului).

Rezumatul Jurisprudenței Curții noastre de Casație

Casație s. I: No. 1: Perimare.—Cerere de fixare de termen fără
a se plăti taxa citațiilor, sau fără a se scoate și depune citațiile
administrației în drept a le comunica în caz când procedura se
îndeplinește prin administrație.—Dacă poate interrompe perempți-
unea.—Art. 257 pr. civ. — **No. 2: Mandat.**—Dreptul mandatarului de
a putea fi substituit.—Obligarea de a se prevedea aceasta în mod
formal; **No. 3: Opoziție.**—Acțiuni în daune isvorâte din acte ad-
ministrative de autoritate.—Dacă ex stă drept de opoziție în ase-
menea materie la Curtea de casație.—Art. 74 l. c. de casație.

Casație s. II: No. 1: Citare.—Fixarea domiciliului prin întâia ci-
tație.—Schimbarea domiciliului în cursul judecății.—Inconștințare
prin portarea, spre a fi opozabilă adversarului.— Art. 69 pr. civ.;
No. 2: Recurs în casație.—Materie civilă.—Declararea lui la ca-
sație.—Art. 33 l. Curții de casație; **No. 3: Locați.**—Neplata a-
rendei.—Reziliare prin justiție.—Hotărâre definitivă.—Ridicarea în
urmă de către proprietar a câștigului deștiat de arendaș în cursul
procesului.—Dacă contractul odată desființat poate revința.—So-
luție negativă.—Necesitatea unui nou contract; **No. 4: Contravenție**
de simplă poliție.—Pedepse.—Inchisoare până la 5 zile și amendă până
la 25 lei.—Brutar care vinde pâine cu lipsă de dramuri.—Condamna-

rea lui la 300 lei.—Casare; **No. 4: Liberare** provizorie.—Cererea
ei la Curtea cu jurați.—Judecarea ei fără a se fi chemat și ascult-
at pe inculpat.—Casare; **No. 5: Jurați.**—Lista martorilor.—Lipsa
notificării ei acuzatului.—Neopunerea acuzatului la ascultarea a-
celor martori.—Motiv de recurs.—Respingere. Formalitatea pres-
crisă de art. 387 pr. pen. Ordinul președintelui către șeful de
gardă.—Nearătarea numelui acestuia în ordin.—Lipsă de nulitate;
No. 6: Regulament de competiție.—Lipsa unor elemente precise,
dacă e pruncidare sau omor prin imprudență.—Trimiterea la Ca-
mera de acuzare.

Casație s. III: No. 1: Apel.—Cerere nouă.—Discutarea ei în
fond de către adversar, fără a obiecta că e pentru prima oară în
apel.—Motiv de recurs.—Respingere.—Art. 327 pr. civilă; **No. 2:**
Licențe.—Brevet.—Arătarea în zăperilor în cari se exercită comerțul
de băuturi spirtoase.—Exercitarea comerțului și în alte încăperi.—
Contravențiune.—Fapt izolat.—Existența contravențiunii.—Art. 1,
11 al. 4 și 20 l. licenț.; **No. 3:** Taxe de timbru și înregistrare.—
Urmărirea lor conform legii de urmărire.—Art. 51, 61, 64 și 83 l.
timbrului și art. 1 și 19 l. pentru urmărirea.

Cine trebuie să îndeplinească procedura

*Când se citează de instanțele judecătorești ostașii
din armată activă sau cei din rezervă în timpul
concentrării, comandanții de regimente sau agenții
prevăzuți de art. 66 la jud. de ocoale?*

Dacă m'am gândit să-mi spui și umilele mele
păreri cu privire la această chestiune, cauza a fost,
căci am observat eroarea continuă pe care ma-
joritatea d-lor judecători de ocoale mai ales, o fac,
ori de câte ori au ocazia să citeze vre-un militar
fie activ, fie rezervist găsit concentrat, crezându-se
că trimițând citațiile direct comandanților de re-
gimente, au satisfăcut cu exactitate dispozițiile
art. 75 al. 7 din pr. civ.

Dar nu numai atât, s'au văzut cazuri, când
mulți dintre d-nii judecători de ocoale, amandau
comandanții de regimente, dacă nu se grăbeau să
trimită dovezile de îndeplinirea procedurii, ba
chiar să facă intervenții la Ministerul de Război,
spre a se atrage atențiunea comandanților de re-
gimente, ca imediat ce vor primi citații de la in-

stanțele judecătorești pentru militarii subalterni, să se execute imediat, trebuind să satisfacă dispozițiile legii. Așa un exemplu recent este circulara fostului Domn Ministru de Război către comandanții de regimente, publicată în ziarul «Dimineața» din 20 Mai 1912.

Ei bine, după cât știu și cu puțină practică de magistrat pe care o am, cred că se face o mare eroare în interpretarea dispoz. art. 75 al. 7 pr. civ. și iată pentru ce:

Art. 75 al. 7 zice: ostașii din armata activă, precum și cei din rezervă sau miliție, când se află în concentrare, se vor cita la comandamentul superior cel mai apropiat.

Prin cuvintele «se vor cita la comandamentul superior cel mai apropiat» legiuitorul n'a înțeles ca din comandanții de regimente să facă niște agenții speciali, cari să fie însărcinați cu îndeplinirea procedurii, când e vorba de subalternii lor. Intențiunea legiuitorului a fost cu totul altfel, s'a gândit că din moment ce o persoană devine militar, vechiul lui domiciliu se perde pentru timpul cât își face stagiul de militar, socotindu-se ca un nou domiciliu comandamentul de unde face parte și locul unde trebuie citat un militar.

Așa dar rămâne stabilit că domiciliul unui militar e la comandamentul de unde face parte.

Acum, că cine trebuie să predea citația militarului internat și în acelaș timp să trimeată dovada de darea în primire a citației e chestiunea ce mă preocupă?

Art. 66 l. j. de ocoale zice: «în comunele urbane, procedura se va îndeplini prin comisarii și sub-comisarii de poliție».

Acest text de lege, nu mai încapă nici o îndoială este foarte clar, arătând că agentul, care este însărcinat să îndeplinească procedura la orașe și care este responsabil de neglijență este numai comisarul sau sub-comisarul; iar nici de cum comandanții de regimente, ei având însărcinarea să primească citațiile de la agenții prevăzuți de lege, având obligația ca să le înmâneze ostașilor respectivi și numai acești agenți adică comisarii, și sub-comisarii sunt competenți a trimite dovezile de predarea citațiilor instanțelor judecătorești, pentru că astfel procedura să se considere bine îndeplinită, nu cum uzează astăzi mai toți

d-nii judecători, să se mulțumească a primi dovezile de la comandanții de regimente, considerând satisfăcute cerințele legii.

Un alt motiv care mă îndrituește să cred, că numai această interpretare e cea adevărată, e următorul:

Dacă dăm mai multă atențiune celorlalte aliniate ale art. 75 pr. civ. ne vom face convingerea că numai agenții prevăzuți de art. 66 l. j. de ocoale pot să îndeplinească procedura.

Exemplu: al. 4 art. 75 pr. civ. zice: «cei ce locuiesc în hoteluri, citația în lipsa lor, se va înmâna hotelierului sau contabilului», de aci rezultă că hotelierul ca și comandantul de regiment, nu poate fi considerat ca agent însărcinat cu îndeplinirea procedurii și responsabil de neexecutare, ci contrariu hotelierul va primi citația de la comisar sau sub-comisar, pe care o va înmâna persoanei interesate ce locuiește în hotel și numai aceștia vor putea trimite dovada cum că procedura s'a îndeplinit.

Aliniatele 5, 6 se întreprêtează ca cele precedente.

Așa dar ca concluzie, cei cari trebuie să îndeplinească procedura cu persoanele aflate sub arme sunt numai agenții prevăzuți de art. 66 l. j. de ocoale, nici de cum comandanții de regimente sau ceilalți.

Astfel modul cum unii dintre d-nii judecători obișnuiesc de a considera procedura bine îndeplinită numai pentru faptul că s'a primit dovada dela comandantul respectiv, după mine, acea e lovită de nulitate, care ori când s'ar putea anula pe calea contestației, așa că în loc, de a se rezolva un proces mai repede, prin astfel de procedeu se temporizează rezolvarea procesului; se va obiecta poate de unii, că judecătorul nu va ști căruș comisar sau sub-comisar să-i trimeată citația, spre a îndeplini procedura, militarul interesat neștiindu-se din ce circumscripție de poliție face parte comandamentul? Soluția ar fi, ca cel mai bun mijloc, ca citațiile să se trimeată Prefecturii de Poliție sau Polițaiului, acesta trimițând citația comisarului respectiv, care o va înmâna comandantului sau hotelierului etc.

GEORGE VASSILIU

Magistrat
Băilești Dollj

INALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE, S. I

Audienţa de la 14 Decembrie 1912

Preşedinţia d-lui C. R. MANOLESCU, Preşedinte

Ministerul de finanţe cu Aurel Velleanu

Taxe succesoriale. — Plata lor de către legatar. — Desoperirea unei datorii la succesiunii ce a fost plătită de legatar. — Dreptul legatarului de a cere şi obţine de la stat echivalentul taxei plătite pentru suma ce se scade din succesiune. (Art. 63, 66 şi 67 l. timbrului şi art. 1201 c. civil).

Decizia Ministerului de finanţe prin care se stabileşte averea succesorală la care trebuiesc percepute taxele de înregistrare şi cota acelor taxe după gradul de rudenie al legatarului cu defunctul, nu poate să constituie autoritate de lucru judecat, când acea decizie a rămas definitivă, de cât asupra faptelor pe cari părţile le-au avut în vedere cu ocazia stabilirii taxelor succesoriale şi asupra cărora Ministerul a avut putinţa să se pronunţe prin decizia sa.

Astfel din momentul ce este stabilit că legatarul nu a avut cunoştinţă de existenţa unei datorii, precum plata dotei soţiei defunctului, de cât după plata taxelor succesoriale, pe temeiul principiului că nimeni nu se poate îmbogăţi în paguba avariului altuia, taxa succesorală percepută de Stat pentru acea sumă plătită, se cuvine a se restitui legatarului *).

Deciziunea No. 905/912. — Respins recursul făcut de Ministerul de finanţe contra sentinţei trib. Ilfov s. I No. 696/911 dată în proces cu Aurel Velleanu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier V. Bossy;

Pe d-l avocat C. Marinescu în dezvoltarea motivului de casare; şi

Pe d-l avocat N. Naumescu, în combateri.

Deliberând,

Asupra motiunii de casare:

«Greşită aplicaţiune a art. 63 din legea timbrului dela 19 G violarea art. 66 şi 67 din aceiaşi lege şi a art. 12 l c. civ. şi exces de putere».

«Aureliu Velleanu fiind instituit legatar universal de def. D-r D. Cristescu a plătit potrivit deciziunii Ministerului dată la 11 Martie 1911 taxele de înregistrare convenite Statului pentru moştenirea rămasă dela numitul testator. Deciziunea ministerială a rămas definitivă atât prin neapelarea cât şi prin executarea ei înainte de către legatarul universal. Mai târziu Aureliu Velleanu a pretins de la stat suma de 1410 lei taxe plătite mai mult şi atât judecătorul de ocol cât şi trib. de Ilfov s. I au condamnat pe fisc la restituirea sumei sus arătate. Motivele pentru care instanţa de fond a dat o asemenea hotărâre sunt: că taxele a căror restituire se cerea, priveau o datorie a succesiunii, pe care legatarul universal nu o avusese în vedere dela darea deciziunii, această datorie nefiindu-i cunoscută; că cererea sa era bine venită, căci ea se întemeia pe art. 63 din legea timbrului şi în sfârşit că suma ce se reclama fiind plătită pe nedrept devenea aplicabil principiul: «nimeni nu se poate îmbogăţi fără cauză în dauna altuia».

«Instanţele de fond n'au finit însă socoteală că taxele de succesiune se stabilesc odată pentru totdeauna la darea deciziunii ministeriale, care decizie ministerială rămasă definitivă nu se mai poate reforma pe nici o cale, ea constituind un adevărat lucru judecat; că art. 63 din legea timbrului nu şi avea aplicaţiunea mai ales pentru motivul că art. 66 şi 67 care veneau după dânsul, îl făceau cu totul inaplicabil; că de asemenea legea timbrului nu vrea să ştie de datoriile cunoscute sau necunoscute, ea impune obligaţia celui care este obligat a plăti să se informeze bine de toate sarcinile succesiunii, atunci când declară această succesiune; tot aşa de adevărat este că principiul de echitate pe care se sprijină hotărârea trib. în considerentul său final n'are aplicaţiune în legile fiscale decât atât cât el nu contravine dispoziţiunilor clare şi categorice ale legilor fiscale cum bună-oară era în specie»;

«Trib. Ilfov s. I rezemându-se pe nişte articole şi principii care nu aveau ce căuta în acest proces şi neglijând pe cele pe care intră adevăr se putea întemeia, a aplicat greşit art. 63 din legea timbrului dela 19 G, a violat art. 66 şi 67 din aceiaşi lege şi art. 12 l c. civ. şi a dat o hotărâre cu exces de putere».

Având în vedere că din sentinţa supusă recursului se constată că intimatul în recurs în calitate de legatar universal al defunctului D-r C. Cristescu, a achitat taxele de înregistrare pentru întreaga succesiune în conformitate cu decizia Ministerului de Finanţe din 11 Martie 1911, rămasă definitivă; că mai târziu a chemat în judecată pe Minister, cerând să fie obligat a-i restitui suma de 1410 lei, taxe plătite statului mai mult de cât se cuvenea, de oare ce din activul succesiunii urma să se deducă suma de 17500 lei, reprezentând dota soţiei defunctului care constituie o datorie a succesiunii, a cărei existenţă nu a cunoscut-o în momentul achitării taxelor succesoriale şi pe care legatarul universal a achitat-o în urmă soţiei defunctului; că Ministerul s'a opus invocând autoritatea lucrului judecat rezultând din decizia Ministerului de Finanţe arătată mai sus, susţinând că, odată stabilit în mod definitiv prin acea decizie care este activul succesiunii şi cota taxelor succesoriale ce trebuiesc plătite de intimat, nu se mai poate reveni pe nici o cale asupra acelei deciziuni, conform art. 67 din legea timbrului;

Considerând că tribunalul judecând ca instanţă de apel, a respins acest mijloc de apărare al Statului, pe motiv că legatarul universal nu a avut cunoştinţă de existenţa dotei de cât tocmai la 29 Martie 1911, adică după ce achitase taxele de înregistrare, fapt care explică pentru ce acea datorie nu fusese trecută în pasivul succesiunii; că pe baza acestei constatări de fapt, trib. hotărâşte că decizia Ministerului ne fiind dată asupra acestei chestiuni, nu poate constitui autoritate de lucru judecat în cauză şi în consecinţă re-pinge apelul Statului ca nefondat;

Considerând că, judecând astfel, tribunalul nu a aplicat greşit art. 63 din legea timbrului şi nu a violat art. 66 şi 67 din aceiaşi lege sau art. 1201 c. civ., cum se pretinde prin motivul de casare;

Că, în adevăr, decizia Ministerului de finanţe prin care se stabileşte averea succesorală la care trebuiesc percepute taxele de înregistrare şi cota acelor taxe după gradul de rudenie al legatarului cu defunctul, nu poate să constituie autoritate de lucru judecat, când acea decizie a rămas definitivă, de cât asupra faptelor pe care părţile le-au avut în vedere cu ocazia stabilirii taxelor succesoriale şi asupra cărora Ministerul a avut putinţa să se pronunţe prin decizia sa;

Considerând că, în speţă, fiind constatată în fapt şi deci în mod suveran de către instanţa de fond, că in-

*) Acest rezumat s'a publicat în No. 12,913 pag. 143.

timătu nu a avut cunoștință de existența datoriei, consistând în plata dotei soției defunctului de cât după ce a achitat în întregime taxele succesoriale așa cum fuseseră fixate prin decizia Ministerului, este învedereat că această datorie nu a fost avută în vedere de părți la stabilirea taxelor și deci Ministerul nu s'a putut pronunța, prin decizia ce a dat, asupra cererii intimatului de a fi scăzut cu taxele proporționale la acea datorie, chestiune care a fost adusă în judecată în urmă, pe cale principală;

Că a refuza în asemenea caz, fie legatărului, fie Ministerului, când s'ar fi omis în decizia sa a se trece o avere ca activ al succesiunii ori-ce cale pentru îndreptarea acestui prejudiciu, ar fi a se nesocoti principul de echitate, că nimeni nu se poate îmbogăți în paguba averei altuia;

Că prin urmare motivul de casare nefiind fondat recursul cală să fie respins

Pentru aceste motive, Curtea, respinge etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența de la 17 Septembrie 1912

Președinția d-lui G. P. PETRESCU Președinte

Ministerul de finanțe cu Teodor Teodorescu

Taxe de timbru și înregistrare - Urmărirea lor conform legii de urmărire - (Art. 83 din legea timbrului).

Legea timbrului declară formal, prin art. 83, că pentru perceperea taxelor de timbru fix sau proporțional, a taxelor de înregistrare și amenzilor, se aplică legea de urmărire contra celor ce le datoresc. De aci rezultă că titlul Statului la încasarea taxelor de timbru și înregistrare îl constituie însăși legea, prin declarația părților ce au făcut actul supus la timbru și taxe.

Prin urmare, este legală urmărirea îndreptată de stat pe temeiul legii de urmărire, pentru niște taxe datorite pentru un act de desfacere de societate, și tribunalul săvârșește un exces de putere și violează citatele texte de lege, când anulează urmărirea numai pe motiv că statului i-ar mai trebui în prealabil și un alt titlu deosebit decât însăși legea timbrului, care îi dă drept să încaseze taxa de înregistrare la actul făcut de părți, și fără ca contestatorul să se fi conformat mai întâi dispozițiilor art. 19 din legea de urmărire de a consemna suma pentru care este urmărit *).

Deciziunea 359/912. — Casată, după recursul făcut de Ministerul de Finanțe, sentința Trib. Argeș No. 504/911, dată în proces cu Teodor Teodorescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat C. Marinescu, în dezvoltarea motivului de casare; și

Pe d-l avocat P. Boiș în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Greșită interpretare a art. 1 din legea de urmărire violarea art. 19 din această lege, violarea art. 83 din legea timbrului de la 1906 greșită aplicațiune a art. 78 și 79 din această din urmă lege și exces de putere

«Teodor Teodorescu, comerciant din Pitești a fost urmărit de către Perceptorul circ. 1 Pitești, pentru plata sumei de lei 427 b 50 taxe de înregistrare la un act de desfacere de societate La această urmărire, numitul a făcut contestație, care a fost declarată nulă de către Administrația financiară Argeș fiindcă contestatorul nu depusese suma pentru care era urmărit. Trib. de Argeș, pe motiv că nu s'a încheiat contra lui Teodor Teodorescu un proces verbal de contravenițiune care să fie rămas definitiv și prin urmare executoriu precum și pe împrejurarea că legea de urmărire de la 1905 nu vorbește categoric și de taxele de timbru și înregistrare cum vorbește legea cea veche de urmărire de la 24 Martie 1877 că prin urmare legiuitorul nou ne mai cuprinzând în noua lege de urmărire taxele de timbru și înregistrare, aceasta a făcut fiindcă legea timbrului are o procedură specială și prin urmare numai în cazurile prevăzute de legea specială a timbrului cum ar fi contravenițiunile, numai atunci se aplică legea de urmărire; că în specie nefiind vorba de un caz din legea timbrului, anume prevăzută, statul nu putea uza de legea de urmărire, că deci actele de urmărire erau nule ca și decizia Administrației financiare care se apelase.

«Instanța de fond a pierdut din vedere că dispozițiunile din legea de urmărire de la 1905 sunt generale și se aplică ori de câte ori este vorba de ori ce venituri ale Statului, deci și veniturile din timbru și înregistrare fără anume a le judeca nominal; apoi tot în acest sens, legea timbrului are un text categoric care dă drept fiscoi de a se servi de legea de urmărire, independent dacă taxele de timbru sau de înregistrare ar proveni din amenzi, adică contravenițiuni sau altfel.

«Tribunalul de Argeș, lăsând la o parte aceste dispozițiuni, cari nu permit nici cea mai mică îndoială, a aplicat greșit art. 1 din legea de urmărire dela 1905, a violat art. 19 din aceeași lege, a violat art. 83 din legea de la 1906, a aplicat greșit art. 78 și 79 din aceeași lege și a dat o hotărâre cu exces de putere».

Având în vedere sentința supusă recursului din care se constată că intimatul în recurs l. Teodorescu fi nd urmărit conform legii de urmărire, de Ministerul de Finanțe pentru suma de 427 lei 50 b datorită ca taxă de înregistrare de 3% la un act de desfacere de societate, dansul a făcut contestație, pe temeiul art. 19 din legea de urmărire;

Că tribunalul judecând ca instanță de apel, aceea contestație a admis-o și a anulat urmărirea, deși contestatorul nu consemnase suma pentru care era urmărit, potrivit cerințelor art. 19 din legea de urmărire, motivând și argumentând că Statul nu poate uza de legea de urmărire în speță, întru cât nu are un titlu legal precum cere art. 1 din legea de urmărire.

Având în vedere însă că titlul Statului la încasarea taxelor de timbru și înregistrare îl constituie însăși legea prin declarația părților ce au făcut actul supus la timbru și taxe; că, în adevăr, legea timbrului declară formal prin art. 83, că pentru perceperea taxelor de timbru fix sau proporțional, a taxelor de înregistrare și amenzilor, se aplică legea de urmărire contra celor ce le datoresc;

Considerând că așa fiind, urmărirea îndreptată de Stat, în speță, contra numitului intimat era legală, fiind

*) Acest rezumat a fost publicat în *Curierul Judiciar* No. 75/912, pag. 888.

vorba de niște taxe de înregistrare datorite pentru un act de desfacere de societate, rămânând bine înțeles tribunalului dreptul de a examina temeinicia în fond a contestației, după ce contestatorul se va fi conformat dispozițiilor art. 19 din legea de urmărire, de a consemna suma pentru care este urmărit.

Considerând că trib, anulând totuși o asemenea urmărire numai pe cuvânt că Statului îi ar mai trebui în prealabil și un alt titlu definitiv decât însăși legea timbrului, care îi dă drept să încaseze taxa de înregistrare la actul făcut de părți, a violat citatele texte de lege și a săvârșit un învederat exces de putere, așa că motivul de casare fiind întemeiat ei trebuie a fi admis, urmând a se casa sentința tribunalului.

Pentru aceste motive Curtea casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIES. III

Audiența dela 16 Noembrie 1912

Președinția d-lui G. P. PETRESCU președinte

Firma Kendeffy K. cu Bercu Zingher

Hotărâre de expedient. — Caracterul ei executoriu. — Neapeligabilitatea ei.

Prin hotărârea de expedient, părțile făcând recunoașteri reciproce și luându-și obligațiuni una față de alta, această hotărâre prin voința părților este definitivă și executorie, și ca atare nu mai este susceptibilă de apel.

Prin urmare, dacă în urmă situația reală se schimbă, această nouă stare de lucruri trebuie discutată prin mijloace noi, fie pe cale de contestație, fie printr'o altă acțiune, dar nu pe cale de apel, căci în apel nu se judecă de cât faptele așa cum au fost supuse judecății primei instanțe, putându-se completa probele în a doua instanță pentru dovedirea faptelor invocate la prima instanță, dar nu a se stabili fapte ulterioare.

Instanța de apel nu săvârșește dar nici un exces de putere, când respinge dovada cu martori cerută spre a se dovedi că apelantul din culpa intimalului n'a executat obligațiunea ce și-a luat prin hotărârea de expedient dată de prima instanță*).

Deciziunea 472/912. — Respings recursul făcut de Firma Kendeffy K., contra sentinței Trib. Roman No. 300/912, dată în proces cu Bercu Zingher.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l Consulț Gh. Flaișten;

Pe d-l avocat Petre Borș în desvoltarea motivului de casare; și

Pe d-l avocat Petru P. Poni în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

« Exces de putere și violarea art. 12.6 c. civ.

Firma fiind obligată prin cartea de judecată confirmată în

apel a predă într'un timp determinat la depozitul armatei din Roman, 20 vagoane lemne sau daune de 1500 lei am cerut să fac dovada prin d-l General Presan și d-l Maior Dabija, că am oferit să fac predarea, și că d-lor au refuzat să primească lemnele de oarece nu mai avea de furnizat lemne pentru armată, contractul său cu armata fiind de mai înainte executat și prin urmare am fost împedecat din culpa lui Zinger de a face predarea. Trib. cu exces de putere respinge ca inutilă dovada ce am făcut și pe motiv că firma n'a adus noi dovezi. lipsind astfel firma de a dovedi prin martorii sui citați că nepredarea lemnelor a provenit din culpa lui Zinger și că dovada propusă era nouă și relativ la un fapt petrecut în urma cărței de judecată atacată în apel.

« Nemotivare. Tribunalul își întemeiază sentința pe motivul că firma Kendeffy K. a făcut recunoașteri, dar n'a arătat cel puțin din ce fapte și împrejurări ar rezultă că este inutil să se probeze că partea protivnică a împedecat firma să-și execute angajamentul și dacă s'ar fi dovedit aceasta, apelul firmei urma să fie admis, intru cât nu din culpa ei nu s'a împlinit obligațiunea de a predă lemneles.

Având în vedere că din sentința supusă recursului se constată că Bercu Zingher, intimat în recurs, a chemat în judecată înaintea judecătoriei ocolului Roman pe recurenta firmă Kendeffy K. pentru că aceasta a refuzat să-i predea 20 vagoane lemne, la care furnitură era obligată prin contract, iar firma Kendeffy K. a făcut înaintea aceleiași instanțe cerere reconvențională pentru suma de 752 lei, rest ce Zingher îi datora din lemnele ce i-a furnizat și judecătoria, prin cartea de judecată No. 462/912, în urma recunoașterilor reciproce și complete a'e părților, dă o hotărâre de expedient, ordonând ca firma recurentă Kendeffy K. să predea intimatului Bercu Zingher până în opt zile dela data cărței de judecată 20 vagoane lemne la depozitul militar din Roman, pentru care aceasta va plăti prețul contractual și în caz contrariu firma recurentă să plătească lui Zingher 1500 lei daune, iar acesta să plătească firmei recurente 752 lei, rest din furniturile anterioare, și din prețul lemnelor să scază 2000 lei arvună; că la executarea acestei hotărâri de expedient ivindu-se dificultăți întrucât s'a constatat că la depozitul militar din Roman nu mai era de predat nici un lemn, de oarece contractul de furnitură se împlinise și că predarea lemnelor a fost refuzată, firma Kendeffy K. face apel contra sus zisei hotărâri de expedient, cerând să dovedească cu martori că a oferit lui Bercu Zingher lemnele ce era obligată să predea, dar că acesta le-a refuzat și tribunalul Roman i-a respins această probă ca inutilă și apelul ca nefondat;

Considerând că prin hotărârea de expedient No. 462 din 912 a judecătoriei ocolului urban Roman părțile, făcând recunoașteri reciproce și luându-și obligațiuni una față de alta, această hotărâre prin voința părților era definitivă și executorie, ca atare ea nu mai era susceptibilă de apel;

Că, prin urmare, dacă în urmă situația reală se schimbă, această nouă configurație a lucrurilor trebuia discutată prin mijloace noi, fie contestație, fie o altă acțiune, dar nu pe cale de apel și mai puțin se putea admite în apel martori spre a se dovedi schimbarea împrejurărilor dela delințivitatea hotărârei încoace, căci în apel nu se judecă decât faptele așa cum au fost supuse judecății prim i instanțe și probele din a doua instanță de fond pot completa dovada faptelor invocate la prima instanță, dar nu stabili fapte ulterioare — asemenea fapte și vagoane neputând avea putere retroactivă spre a schimba complexul faptelor dela prima judecată;

Că, dar tribunalul, în apel, respingând ca inutilă ce-

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 83/912 pag. 984.

rerea recurenței de a dovedi cu martori că din culpa intimatului n'a executat obligațiunea ce și-a luat prin acea carte de judecată iar apelul ca nefondat. n'a violat art. 126 c. civ. și n'a comis nici un exces de putere;

Că, dar, motivul de casare nefiind fondat, recursul câtă să fie respins;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI S. I

Audiența dela 26 Octombrie 1912

Președinția d-lui G. TANOVICĂANU, prim-președinte

lordache Marcu cu Ministerul Publ. c.

Fals în acte publice. — Elementele delictului. — Servirea actului fals. — Existența delictului. — (Art. 126 c. pen.)

Legiuitorul, prin art. 126 din codul penal cere în delictul de uzaj de fals numai servirea cu plâsmuitul act și nu folosirea în interesul că făptuitorul să tragă toate foloasele ce și le-a propus și închipuit prin întrebuintarea acelu act;

Astfel, faptul unei persoane de a se înscrie la un examen în baza unui certificat școlar fals, constituie delictul prevăzut și pedepsit de art. 126 c. pen. indiferent dacă faptul a fost descoperit mai înainte ca acea persoană să fi depus examenul, pentru că atingerea scopului, nu este o condițiune cerută ca element constitutiv al delictului.

Curtea,

Asupra opoziției făcută de lordache Marcu contra deciziei acestei Curți, No. 311 din 1912;

Având în vedere că, din depunerile martorilor ascultați la instrucție, din raportul d-lui expert N. Damian și din arătările inculpatului, se constată că lordache Marcu, suplinitor de învățător din com. Caleni județul Putna, în anul 1909, voind să fie primit la examenul de învățător-ajutor, trimite Ministerului de Instrucție, pe lângă alte acte și certificatul de patru clase gimnaziale, sub No. 1352 din 1892, al liceului din Focșani recunoscut și dovedit plâsmuit, făptașul având perfectă cunoștința că certificatul era fals. Ministerul instrucției publice, cu adresa No. 6193 din 2 Iunie 1910, face cunoscut lui I. Marcu că nu poate fi primit a trece examenul de ajutor de învățător, de oarece actul de studiu e fals;

În instanța de apel, inculpatul deși recunoaște faptul astfel cum e expus mai sus, susține că e o tentativă de delict sau un delict săvârșit dar neisbit din cauze independente de voința sa, căci nu a reușit să inducă în eroare Ministerul și să fie înscris la examen în baza actului falsificat;

Considerând că faptul săvârșit de inculpat e pedepsit de art. 126 din codul penal și constituie delictul de întrebuintare cu bună știință de un act fals, delict ale cărui elemente esențiale constitutive sunt: existența unei piese care să cuprindă elementele falsului, cunoștința făptuitorului că actul cu care s'a servit e plâsmuit și în sfârșit, întrebuintarea actului fals;

Considerând că actul încriminat, după aparența sa, e un certificat de patru clase liceale, eliberat în 16 Decembrie 1892 de către direcția liceului din Focșani, ca atare e un act autentic, în baza căruia ar fi trebuit să fie înscris la examen și chiar examinat făptașul, certificat constatat și recunoscut ca plâsmuit și întrucât se stabilește posibilitatea de prejudiciu, certificatul din 16 Decembrie 1892 cuprinde în întregime toate caracterele falsului prevăzut de art. 126 din codul penal;

Că, deoseama, se stabilește neîndoios și deplina

cunoștința a faptului în ceia-ce privește falsitatea actului trimis Ministerului;

Considerând că legiuitorul, prin art. 126 din codul penal cere în delictul de uzaj de fals numai servirea cu plâsmuitul act și nu folosirea în înțelesul că făptașul să tragă toate foloasele ce și le-a propus și închipuit prin întrebuintarea acelu act;

Că prin cuvintele de «servire cu plâsmuitul act» se înțelege aplicarea chiar a actului la întrebuintarea la care este merit prin firea lui, indiferent dacă făptașul și-a ajuns scopul, în specie înscrierea înre candidații la examen și chiar reușita la examenul de ajutor de învățător;

Că întrucât certificatul era merit, prin firea sa, să fie prezentat sau trimis Ministerului de instrucție publică, și chiar s'a și trimis de făptaș, pentru ca în temelul actului să fie înscris la examen și să treacă examenul, certificatul fals a fost întrebuintat în sensul legal Certitudinea prejudiciului nu este un element necesar al delictului; e suficient ca să fie posibil și această posibilitate reese din puțină ca Ministerul să nu fi recunoscut falsitatea certificatului și făptașul să fi trecut examenul de ajutor de învățător. A cere ca element al delictului și condițiunea ca de'icual să-și ajungă scopul, e a crea un nou element constitutiv al delictului, element necerut de legiuitor;

Că, această condițiune nu este cerută nici când e vorba de punere în circulațiune de monedă falsă (art. 113 cod penal), de servire cu hârtii sau efecte purtând timbruri mincioase (art. 118 cod pen.), de servire cu scrisori private pașapoarte, foi de drum și certificate medicale falsificate (art. 127, 129, 132, 133 și 139 cod pen.) și nu poate fi cerută nici când e în chestiune întrebuintarea de acte autentice plâsmuite. A pretinde contrariul, e a lăsa nepedepsite cele mai multe fapte de această natură, căci în urma reușitei făptașului, piesele false se ridică dela autoritățile unde au fost prezentate, sau chiar făptuitorul nu mai e la dispozițiunea autorității românești, ca, de pildă, în delictul de întrebuintare de pașapoarte false, când s'ar cere nu numai ca pașaportul fals să fie prezentat spre vizare comisariatelor de pe la punctele de frontieră, dar încă ca făptașul să fi reușit în scopul său, să fi trecut în țară străină. Constatarea flagrantului delict în specie ar'chivală, după cum se susține, constatăreii unei tentative de delict săvârșit dar neisbit;

Că, prin urmare, tribunalul dela prima instanță bine și temeinic a aplicat inculpatului art. 126 din codul penal combinat cu art. 6 din același cod, condamnându-l la 15 zile închisoare; de asemenea, temeinic a obligat pe același inculpat să plătească Ministerului de instrucție 1 leu despăgubiri civile cerute și apreciate de instanță.

Pentru aceste motive, în unire cu concluziunile Ministerului public, în majoritate, respinge opoziția.

(ss) G. Tanovicăanu, T. Rădvan, I. Corjăscu.

Opiniune

Subsemnații, suntem de părere a se admite opoziția, deci și apelul și a se pronunța achitarea lui lordache Marcu, pentru următoarele motive:

Din dezbaterile părților și actele din dosarul cauzei, se constată în fapt: că inculpatul lordache Marcu, care, în curs de vreo 10 ani, îndeplinesc cu conștiință și hărnicie greaua sarcină de învățător-suplinitor în județul Tecuci, după cum o dovedește procesele-verbale de inspecție atașate la dosar, în anul 1909 voeste să treacă un examen pe baza căruia, în caz de reușită să fie numit ajutor de învățător; dar cum pentru a fi admis la examen, pe lângă alte condiții se mai cerea să fi absolvit cursul a patru clase gimnaziale, pe care el nu le absolvise, se servește de un certificat fals, fabricat cu vreo 10 ani mai înainte de un oarecare Gh. Dimitriu,

funcționar la Căile ferate și împreună cu alte acte, le înaintează Ministerului de instrucțiune publică.

Nu reușește însă să-și ajungă scopul de a fi înscris la examen, dintr-o cauză independentă de voința sa, fiind-că la Minister se observă că certificatul e fals și cu adresa No. 6 93 din 1910, aflată la dosar, li restituie actele cu încunoștințarea că nu poate fi înscris la examen, de oarece actul de studiu e fals, iar în urmăzând autoritățile judecătorești, lordache Marcu, e dat judecății și prin hotărârea apelată e condamnat la trei luni închisoare corecțională, pentru-că, cu bună știință, s'a servit cu seel act public falsificat (art. 126 cod pen):

Acest fapt, mărturisit de inculpat și necontestat că s'a comis în împrejurările sus arătate, constituie el o infracțiune consumată, sau numai tentată? Chestiune importantă de care depinde soluțiunea procesului, căci în primul caz, el trebuie pedepsit conform art. 126 c. pen., pe când în al doilea nu, de oare-ce legiuitorul nostru din 1893, corecționalizând aceste fapte, cari atunci erau considerate ca crime și omițând să prevadă că și tentativele lor se pedepsesc, e cert că față cu dispozițiunile art. 39 cod. pen, cari stabilesc principul că tentativele de delict, ca și delictele săvârșite și neizbutite, nu se dedepsesc decât în cazurile anume prevăzute de lege, ele rămân nepedepsite;

Este greu, o recunoaștem, a determina cu precizie momentul când o infracțiune încetează de a fi o tentativă, pentru a deveni o infracțiune consumată pentru că legea nu ne-o spune, așa că, pentru a face în specie această distincțiune, ne vom servi atât de principiile generale de drept, cât și de exemplele și sfaturile care ni le dă doctrina;

În drept, este admis principul că, o condițiune esențială care deosebește o infracțiune tentată de una consumată, este ca infractorul să nu-și fi ajuns scopul dorit, căci odată scopul ajuns, fapta sa nu mai e o simplă tentativă, ci o infracțiune desăvârșită. La acest principiu general se face însă excepțiune în cece privește infracțiunile așa numite speciale, care constituiesc prin ele însăși infracțiuni de șine sătătoare, așa că deși infractorul nu și-a ajuns scopul, fapta sa totuși se pedepsește; care și câte sunt aceste infracțiuni speciale legea nu le arată și doctrina se mulțumește numai a ne da exemple și norme pentru a le putea deosebi. Printre exemplele date de doctrină ca infracțiuni speciale găsim: otrăvirea, furtul, falsificarea de monede, falsurile în scripte, etc., nu găsim însă enumerate ca făcând parte din această categorie de infracțiuni, falsificarea de scripte și folosința lor și să nu se uite că ele sunt cu totul distincte și deosebite unele de altele, încât nu se poate susține că regulile de drept aplicabile unora, ca consecință fatal urmează să se aplice și celorlalte; dar dacă doctrina nu enumeră între infracțiunile speciale și folosințele de falsuri în scripte este, credem noi, că le consideră că nu fac parte din categoria acelor infracțiuni și ca dovadă găsim necesar deși în practica judecătorească nu se obișnuiește, să reproducem două rânduri din Garraud, vol. I¹, pag. 3 6, unde, după ce enumără mai multe cazuri când jurisprudența a văzut o infracțiune de usagi de un act fals, termină prin a spune: «Dans ces divers cas il y a certainement un fait d'usage tenté ou consommé». Deci, admite doctrina că există tentative de usagi de acte false, admite că aceste fapte nu fac parte din categoria delictelor speciale cari sunt desăvârșite, consumate, îndată ce s'a executat, indiferent dacă infractorul și-a ajuns sau nu scopul;

Să examinăm acum chestiunea noastră și din punctul de vedere al noimei ce ne-o dă doctrina pentru a distinge un delict consumat de unul tentat și anume că trebuie să examinăm dacă faptul pe care l-a comis infractorul pentru a realiza proiectul său, conține toate elementele constitutive ale infracțiunii, astfel cum ele sunt precizate în definițiunea pe care o dă legea;

Din examinarea art. 126 din codul penal, rezultă că elementele constitutive ale acestui delict sunt următoarea-

rele: 1° folosința de un act fals din acelea prevăzute prin art. 123, 124 și 125 cod. pen; 2° ca acest act să conțină toate caracterele unui fals penal, 3° ca să fi avut cunoștința de falsitatea actului. Ultimile două elemente sunt dovedite și nici inculpatul nu le contestă. În cece privește însă primul element, ne lovim de aceeași dificultate că legiuitorul nu dă definiția folosinței pedepsibile și nici nu descrie procedurile de executare, pentru rezonul că aceste proceduri variază, după natura actului cât și după scopul ce și propune infractorul, ar fi fost imposibil de a le enumăra, așa că lasă la aprecierea judecătorului ca din faptele constatate să deducă dacă există sau nu vre-o folosință din acelea prevăzute și pedepsite de lege. Or, în specie, natura actului săvârșit de inculpatul lordache Marcu nu este din acelea cari își au existența lui îndată ce a fost săvârșit, indiferent dacă infractorul și-a ajuns scopul. Scopul ce numitul inculpat își propusese să-l ajungă era de a fi înscris la examen și acest scop nu și-l-a ajuns și n'a reușit să fie înscris dintr-o împrejurare independentă de voința sa, căci s'a observat dela început falsitatea certificatului de studiu prezentat, iar din împrejurările cum s'a comis această infracțiune nu rezultă că simpla trimetere Ministerului instrucțiunii publice a certificatului fals pentru a fi admis la concurs, așa că în caz numai de a reuși să fie numit ajutor de învățator, poate constitui o folosință din acelea prevăzute și pedepsite de lege. Ne găsim deci nu în fața unui delict de folosință de fals consumat, ci numai tentat, sau mai exact zis săvârșit dar neizbutit, care potrivit dispozițiunilor art. 39 din codul penal nu poate fi pedepsit, de oarece legiuitorul nu a prevăzut pedepse pentru asemenea fapți;

Cât pentru discuțiunea ce s'ar putea face dacă în specie inculpatul lordache Marcu nu ar putea fi ținut răspunzător pentru faptul că tot el a și falsificat certificatul de studiu, Gh. Dimitriu servindu-i numai ca instrument, ea este inutilă, întrucât, după cum se constată din actele aflate la dosar, acest fapt e prescris.

(ss) A. Bărsescu, A. Procopiu.

NOTA.—Nu ascund greutatea soluției problemei ce mi se pune: Privite din laturi deosebite, ambele soluții mai sus argumentate sunt juridice. Pentru înțelesul lor, să repetăm în scurt și cu alte cuvinte speța ce încercăm a critica.

Lordache Marcu, suplinitor de învățator, dorind a trece examenul de ajutor de învățator definitiv, trimite ministerului de instrucțiune, pentru înscrierea la examen, un certificat de studiu, recunoscut în urmă ca fiind falsificat.

Înainte de a fi înscris din oficiu în minister însărcinat cu aceasta, se observă că certificatul sosit prin poștă era fals. Funcționarul refuză înscrierea, sesizând în același timp parchetul, etc.

Chestiunea care s'a pus înaintea Curții de apel din Galați era următoarea: Care ar fi calificarea actului lui Marcu? Va fi el delict sau numai o încercare de delict?

Părerile d-lor magistrați au fost împărțite; majoritatea s'a pronunțat pentru prima calificare: delict de servire de fals (art. 126 cod. pen.).

Minoritatea de doi a opinat separat: faptul lui Marcu e un delict săvârșit și neisbutit, nepedepsit de legea noastră penală (art. 39 codul penal).

Să ne punem în momentul în care Marcu a încetat de a mai contribui la rezultat. Expediind ministerului actul fals, el a făcut tot ceea ce putea face pentru împlinirea actului incriminat.

Acesta s'ar asemana cu actul celui ce, voind să impuște pe cineva, întinde pușca, trage, dar fără rezultat; victima a făcut un pas alături de țintă.

Acest din urmă caz ar fi calificat de crimă săvârșită dar neisbutită; cel dintâi de delict săvârșit dar neisbutit. În ambele cazuri infractorul a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a săvârși infracțiunea; în primul ea a fost împiedicată de voința funcționarului din minister, care n'a dat curs cererii de înscriere, în al doilea de victima norocoasă, în orice caz de o împrejurare independentă de voința infractorului.

Citind motivarea deciziei, simți puterea argumentației majorității, îți dai seamă de perfecta imputabilitate a infractorului. Negreșit că după toată legea morală, Iordache Marcu e vinovat de o faptă reprobabilă.

Regret însă că în fața acestei constatări legea penală se găsește, după interpretarea noastră, dezarmată, fiind lacunară.

Codul nostru penal prevede pedeapsă servirii de fals; art. 126 este clar în această privință: «Se va pedepsi cu închisoare dela 1—5 ani și cu... acela care, cu bună știință, se va servi cu plăsmuirile înscrisuri despre cari se vorbește în cele trei articole precedente».

Din sensul cuvântului „servi” va reeși și soluția problemei juridice. A se servi implică în el noțiunea consumării sau numai pe aceea a prezentării sau exhibiției? În primul caz soluția ce i-am da ar contraria soluția majorității.

«User» al textului francez a fost tradus pentru textul nostru prin cuvântul „servi”, ceea ce mai românește ar însemna a se folosi. Noțiunea de folosință implică în sfera sa nota avantajului câștigat, al falsului tras pe urma întrebunțării, fie el în speța noastră mărginit la înscriere.

A se servi de ceva, a se folosi de ceva, nu este identic cu a prezenta sau exhiba ceva.

Art. 129 din c. p. r. relativ la servirea de pasaport fals, nu poate constitui un argument contra interpretării noastre, ci unul pentru ea. În adevăr, «se va servi» din art. 129 conține în sine ideea consumării actului.

Această consumare reese din natura actului și din împrejurările în cari el se execută.

Singura prezentare a pasaportului fals autorităților dela frontieră, exhibiția lui—pentru a întrebunța un termen curent jurisprudenței franceze—constitue consumarea delictului, întrucât el nu s'ar putea concepe altfel. Nici un act susceptibil de incriminare n'ar putea precede aceea exhibiție, nici un altul care efectiv să poată fi pedepsit nu i-ar mai putea urma.

Consumarea este instantanee, confundându-se în timp și spațiu cu prezentarea piesei false. Legiuitorul român, ca și cel francez, a voit astfel; din această prezentare el a făcut un delict, prevăzându-l prin art. 129 al cod. penal.

Pentru o altă considerație legiuitorul nostru a făcut din plăsmuirea de moneta numai, un delict. Ea e o infracțiune de sine stătătoare, „sui generis”. Grație caracterului său grav, evident antisocial și mai ales pentru ușurința cu care moneta falsă poate fi pusă în circulație, legiuitorul a crezut că e folositor a lovi infractorul fără a mai aștepta momentul în care el s'ar putea folosi de ea.

Astfel că asemuirea ce se face între intenția legiuitorului cu privire la art. 126 și 112 și urm. mi se pare nefondată.

În codurile țarilor de limbă germană, pentru ca plăsmuirea unui act, fie el autentic, să fie considerat ca fals și pedepsit ca atare, trebuie ca falsul comis să fie și întrebunțat.

Aceiași dispoziție există și în codul italian din 1889.

Codul francez, ca și codul român, fac din ele două împărțiri deosebite: al falsului și al întrebunțării falsului.

Evident, sunt două situațiuni deosebite, prima a falsificării actului în sine, care în concepția germano-italiană nu e decât un act preparatoriu foarte apropiat consumării infracțiunii. Noi și francezii îl caracterizăm, considerându-l de delict și crimă. Credem că sistemul încriminării deosebite este logic, întrucât falsul comis de o per-

soană poate fi întrebuițat, cu bună știință, de o alta.

Falsul, cât timp n'a fost utilizat, e pedepsit ca un act material virtualmente anti-social, prejudiciul lui fiind numai posibil. El devine francamente periculos în ziua când, eșind din secret, cată a fi întrebuițat.

Pentru ca servirea cu un act fals să nu fie numai o încercare de servire, de uzaj de fals, trebuie ca falsificatorul să fi consumat delictul. Or, atât în codul francez, în codul Țărilor de jos, cât și în codul nostru, există tentativa de uzaj de fals, atât timp cât faptul e un început de executare prin care autorul și-a manifestat intenția de a comite acel delict (art. 45 cod. german) și nu se poate zice că Iordache Marcu, cerând înscrierea la examen, a fost admis, sau consumat delictul prevăzut de art. 126 cod. penal rom.

Expediind ministerului certificatul său falsificat, Iordache Marcu și-a manifestat numai intenția de a comite delictul, deci numai o încercare de a se înscrie, numai o tentativă.

Dacă Iordache Marcu reușea să fie înscris pentru a concura, prejudiciul era posibil, căci capacitatea sau norocul favorizându-l, ar fi reușit la examen și cu aceasta ar fi evins un altul, posesor al unui certificat adevărat sau real.

Această ipoteză constituie situația prevăzută de art. 126 cod. penal: «Acela ce cu știință se va servi», fără a se cere pentru aceasta realizarea prejudiciului.

Asupra chestiunii dacă în materia falsului se conține tentativa, nu cred să existe controversă. Falsul ca și servirea de fals, în codul francez, fiind o crimă, se pedepsește ca atare. (Art. 147, 148 cod. penal francez). Tentativa lor se va pedepsi în conformitate cu art. 2 c. p. fr.

La noi, falsul și întrebuițarea lui (art. 126 și preced.) au fost corecționalizate prin legea dela 28 Maiu 1893; corecționalizându-le, ar fi trebuit să se prevadă în mod special pedeapsa tentativei de întrebuițare de fals, așa cum voește art. 39 cod. pen. român.

Legiuitorul nostru n'a făcut-o, așa cum a făcut-o în altădată și în alte împrejurări pentru alte delictive, ca escrocheria, furtul etc. (Art. 194, 195, 200, 308, 309, 310, 311, 334).

În concluziune: Orice acțiune prin care un in-

divid își manifestă intenția de a se folosi de un act fals, constituie un început de executare al delictului. Astfel, faptul de a expedia ministerului certificatul fals sau acela de a expedia unui mandatar o piesă falsă, în scop de a fi produsă în justiție pentru și în numele mandantului, cum și acela de a prezenta personal judecăței, într'un proces, o piesă falsă (ex. o polița), nu constituie decât tentativa delictului de uzaj de fals, într'atât cât n'a intervenit asupra ei o hotărâre judecătorească.

Tentativa delictului din art. 126 cod. penal nefiind pedepsită de legea noastră, ne unim cu opinia minorității, în cece privește achitarea.

Regretăm insuficiența legii sau inadvertența legiuitorului nostru; lacunele vor fi desigur acoperite cu ocazia refacerii codului penal.

VIȘOIU CORNATEANU.

Conferențiar de drept penal la Facult. din Buc.
Avocat.

JUDECATORIA OCOL. II VASLUI

Audiența dela 15 Octombrie 1912

Ion Vărlănușă înculpătat pentru delict silvic

Flagrant delict silvic. Scuturarea unui nuc din marginea pădurei statului. Dreptul de proprietate invocat de către inculpat constituie o chestiune prejudicială conform art. 84 din noul cod silvic. Suspendarea acțiunii publice

Dreptul de proprietate invocat de către un inculpat pentru flagrant delict silvic, asupra unui nuc aflat în marginea pădurei statului și a ogrorului său, constituie o chestiune prejudicială de judecată după art. 84 din noul codice silvic, care obligă pe judecător să suspende acțiunea publică până la judecarea acțiunii private, într'un termen scurt acordat inculpatului.

Judecata,

Asupra excepțiunii ridicată din oficiu pentru suspendarea acțiunii publice de delict silvic până la judecarea acțiunii private concernând dreptul de proprietate asupra nucului pe care inculpatul l'a scuturat culegându-și fructele;

Considerând că din procesul-verbal de flagrant delict silvic dressat de către gardianul N. P. la 27 August 1912, rezultă că inculpatul I. V. a fost surprins la locul numit Zarea Călogăreni scuturând un nuc care se află pe proprietatea statului, pentru care fapt se cere condamnarea conf. art. 65 și 67 c silvic;

Considerând că inculpatul la interogatoriul luat în ședință, deși recunoaște faptul că a scuturat și cules fructele nucului pentru care este dat în judecată, susține însă că acel nuc este proprietatea lui, aflându-se lângă pădurea statului, însă în hatul ogrorului său și că în todeauna a cules fructele acelui nuc nesopărat de nimeni până în anul acesta;

Considerând că după art. 84 din noul cod silvic, pentru a se putea ține în seamă afirmațiunea delinquentului în acest caz, ea trebuie să fie bazată pe titluri sau

pe o posesiune dovedită și numai atunci când dreptul invocat ar fi de natură a ridica faptului caracterul de delict sau contravențiune. În caz când judecata ar chibzui că afirmațiunea delinquentului sau contravenientului prezintă oarecare seriozitate, ea va fixa un termen scurt înăuntrul căruia acesta trebuie să intențeze acțiunea civilă tinzând la stabilirea drepturilor sale și numai dacă se va constata din parte-i străgăniri instanța penală va proceda la judecarea delictului sau contravențiunii, fără a ține seamă de pretensele sale drepturi;

Considerând că prin acest text de lege noul cod silvic a admis că dreptul de proprietate în acest caz este o chestiune prejudicială de judecată întocmai ca și în codul forestier francez art. 182 după care este luat textul nostru (vezi Faustin Hélie Instr. Crim. T. 6 p. 335);

Considerând că aceasta constituie o a 2-a excepție de la regula comună prescrisă de art. 8 pr. p. *le criminel trênt le civil en état*, știut fiind, că singura chestiune prejudicială admisă până în prezent la noi a fost supresiunea de stat civil în materia filiației (art. 300 c. c.).

Considerând că față de acestea și în urma instrucțiunii făcute în cauză urmează a se suspenda acțiunea penală de față acordându-se termen de o lună până la 15 Noembrie 1912, în care interval inculpatul va intenta acțiune civilă pentru a-și stabili dreptul său de proprietate asupra nucului pe care l'a scuturat;

Pentru aceste motive, judecata dispune, etc.

Judecător, D. C. Zaharia,

Grefier, Moiscu

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASAȚIE ¹⁾

CASAȚIE S. I

Recurenta Direcția generală a căilor ferate române prin d-l avocat Polizu-Mișunești.

Intimatul N. Bădulescu, lipsă.

Perimare. — Cerere de fixare de termen fără a se plăti taxa citațiilor, sau fără a se scoate și depune citațiile administrației în drept a le comunica în caz când procedura se îndeplinește prin administrație. — Dacă poate întrerupe perempțiunea. — Art. 257 pr. civ.

1. Legiuitorul noului cod de procedură civilă suprimând din vechiul art. 257 cuvintele «fără să reînceapă judecata» și înlocuindu-le prin al. II, a voit tocmai să curme controversa ce există în privința scoaterii citațiilor, hotărând că nu se poate socoti ca act întrerupător de perimare, decât acela ce ar fi de natură să poată ajunge la cunoștința părții adverse, pentru că numai astfel, această parte este în măsură să știe că protivnicul său stăruiește în mod serios în judecarea procesului; că, de aci rezultă că simpla cerere de fixarea termenului fără plata taxei citațiilor, sau fără ea, pentru cazul când procedura, conform art. 66 din legea jud. de ocoale se poate îndeplini prin administrație, să dovedească că s'au depus citațiile la autoritatea în drept spre a le remite, nu poate să constituie un act de procedură de natură să întrerupă perimarea (*Cas. s. I, decizia No. 46 din 18 Ianuarie 1913, prin care se casează sentința No. 283/911 a Trib. Argeș.*)

Recurentul Petre A. Husaru prin d-l avocat Nemescu.

Intimatul G. Șandor Mache ș. a., prin d-l avocat Ioaniteșcu.

Mandat. — Dreptul mandatarului de a putea fi substituit. — Obligarea de a se prevedea aceasta în mod formal.

2. Dreptul mandatarului de a putea fi substituit

¹⁾ Deciziile ale căror spețe sunt însemnate cu steluță * prezentând o importanță juridică deosebită, vor fi publicate în extenso în numerile viitoare.

Redacția

prin alteineva, trebuie să fie prevăzut în mod formal de oarece în principiu, mandatul fiind dat în vederea persoanei mandatarului, trebuie ca voința mandatarului de a fi reprezentat și prin alteineva decât persoana aleasă de dânsul ca mandatar și anume, prin aceia prin care o va alege mandatarul. să fie manifestată în mod formal. (*Cas. s. I, decizia No. 52 din 21 Ianuarie 1913, prin care se respinge recursul făcut contra sentinței Trib. Bacău No. 281/908.*)

Recurentul Ministerul de fin. prin d-l avocat E. Otulescu.

Intimatul G. Mătureanu ș. a., prin d-nii avocați Eug. Popescu și C. Xeni.

Opoziție. — Acțiuni în daune isvorite din acte administrative de autoritate. — Dacă există drept de opozițiune în asemenea materie, la Curtea de casație. — Art. 74 l. Curții de casație din 1910.

3. Din dispozițiunile art. 74 din legea Curții de casație pusă în aplicare la 1 Aprilie 1910, s'a creiat în ce privește exercițiul acțiunilor în daune isvorâte din actele administrative de autoritate o procedură specială și urgentă, derogând dela dreptul comun;

Astfel, legiuitorul ne admitând părți judecate în lipsă dreptul de opozițiune la instanțele de fond, aceeași rațiune de celeritate care trebuie să domine în această materie există și pentru Curtea de casație, și deci o opozițiune în asemenea materie la Curtea de casație, este neadmisibilă. (*Cas. s. I, decizia No. 58 din 22 Ianuarie 1913, prin care se declară neadmisibilă opozițiunea făcută contra deciziei acestei Inalte Curți No. 910, 912.*)

CASAȚIE S. II

Recurentul C. C. Ionescu prin d-l avocat P. Bors.

Intimata Lina C. Ionescu prin d-l avocat Gr. Dumitrescu.

Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Citare. — Fixarea domiciliului prin întâia citație. — Schimbarea domiciliului în cursul

Judecătii.—**Incunoștiințare prin portărei, spre a fi opozabilă adversarului.** — *Art. 69 pr. civ.*

1. După art. 69 pr. civ., procedurile se vor îndeplini, în toată cursura pricinii la domiciliul fixat în întâia citație; iar schimbarea domiciliului nu va fi opozabilă părții protivnice pentru procedurile următoare de cât după ce această schimbare îi va fi fost încunoștiințată prin portărei. Astfel, de și partea prin petiția de apel arată un alt domiciliu, întru cât însă ea nu a comunicat intimatului copie după această petiție, această schimbare de domiciliu nu este opozabilă intimatului. (*Cas. II decizia civilă No. 250 din 16 Noembrie 1912, prin care s'a respins recursul contra sentinței trib. Dâmbovița No 357/912*).

Recurentul I. A. Barbătață, în persoană.
Intimata Banca Populară Principele Nicolae ș. a., lipsă.
Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Recurs în casație.—**Materie civilă.** — **Declarația lui la casație.**— *Art. 38 l. Curții de casație.*

2. După art. 38 din legea Curții de casație, cererea de casare se face prin petiție în scris depusă la grefa Curții. Prin urmare, dacă recursul a fost depus la tribunal, nu se poate ține în seamă pentru calculul termenului de recurs decât ziua în care recursul a fost primit la Curtea de casație. (*Cas. s. II, decizia civilă No. 251 din 19 Noembrie 1912, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Tecuci No. 162/912*).

Recurentul P. D. Pleșean prin d-l avocat N. Durma.
Intimatul M. St. Macovei prin d-l avocat Aristide Anastasiu.

Locație.—**Neplata arendei.**—**Reziliere prin justiție.**—**Hotărâre definitivă.**—**Ridicarea în urmă de către proprietar a căștiului depus de arendaș în cursul procesului.**—**Dacă contractul odată desființat poate reinvi.**—**Soluție negativă.**—**Necesitatea unui nou contract.**

3. Odată desființat un contract de arendare printr-o hotărâre judecătorească definitivă pentru neplata arendei, el este și rămâne lipsit de orice efecte legale pentru viitor, ne mai putând fi continuat și nici reînființat prin consimțământul tacit al părților, prin faptul că proprietarul ar fi ridicat dela Casa de depuneri căștiul ce fusese consemnat de arendaș în cursul procesului de reziliere, ci este necesar în asemenea caz un nou contract pentru a înlocui contractul anterior. (*Cas. II, decizia civilă No. 264 din 3 Decembrie 1912, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei C. de apel Craiova s. I, No. 117/912*).

Recurentul Zisu I. Ciuhara, lipsă.
Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Contravenție de simplă poliție.—**Pedepse.**—

Inchisoare până la 5 zile și amendă până la 25 lei.—**Brutar care vinde pâine cu lipsă de dramuri.**—**Condamnarea lui la 300 lei.**—**Casare.**

4. După art. 393, al. 7 c. penal, combinat cu ultimul alineat al acestui articol, brutarii ce vând pâine cu lipsă de dramuri se pedepesc cu amenda dela 15 până la 25 lei, și după împrejurări și cu închisoare până la cinci zile cel mult.

Când dar instanța de fond condamnă pentru acest fapt la o amendă de 300 lei ea depășește maximumul pedepselor ce se pot aplica simplelor contravențiuni polițienești și prin urmare dă o sentință casabilă. (*Cas. s. II, decizia penală No. 3042 din 21 Noembrie 1912, prin care s'a casat sentința trib. Ilfov s. 4 No. 1125/912*).

Recurentul Preotul V. Sebescu ș. a. prin d-l avocat M. Vlădescu-Olt.
Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Liberare provizorie.—**Cererea ei la Curtea cu jurați.**—**Judecarea ei fără a se fi chemat și ascultat pe inculpat.**—**Casare.**

5. După art. 117 pr. penală, cererea de liberare provizorie se cercetează de urgență în camera de consiliu, ascultându-se ministerul public și inculpatul, care poate fi însoțit de apărător. Este casabil dar, jurnalul prin care Curtea cu Jurați se pronunță asupra unei cereri de liberare, numai după concluziunile puse de procuror, și fără a chema înaintea sa pe acuzați și a-i asculta asupra faptelor și mijloacelor ce aveau de propus în sprijinul cererii lor de liberare. (*Cas. II decizia penală No. 3077 din 26 Noembrie 1912, prin care s'a casat jurnalul Curții cu jurați din Olt No. 31/912 și s'a dispus judecarea din nou a procesului de către curtea cu jurați din județul Dolj numai în ce privește punerea în libertate provizorie*).

Recurentul Gh. N. Iordache prin d-l avocat T. Dragu.
Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Jurați.—**Lista martorilor.**—**Lipsa notificării ei acuzatului.**—**Neopunerea acuzatului la ascultarea acelor martori.**—**Motiv de recurs.**—**Respingere.**

Formalitatea prescrisă de art. 367 pr. pen.—**Ordinul președintelui către șeful de gardă.**—**Nearătarea numelui acestuia în ordin.**—**Lipsă de nulitate.**

6. a) Lipsa notificării listei martorilor nu dă alt drept acuzatului de cât a se opune la ascultarea acelor martori, ceea ce dânsul nefăcând, nu poate cere casarea deciziei Curții cu jurați.

b) Dacă din procesul verbal de audiență se constată

că președintele Curții a dat în scris șefului gardei de serviciu ordinul prescrieri de art. 367 pr. penală, care ordin există și în concept la dosar, nu se poate cere casarea deciziei pe motiv că nu s'a arătat numele șefului de gardă în acel ordin. (*Cas. II, decizia penală No. 3122 din 28 Noiembrie 1912, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Curței cu jurați din Dolj, No. 50/912*).

Cererea făcută de d-l Procuror-general al C. de Apel Iași de a se regulă competența în cauza Anetei C. Prutescu. Ministerul Public prin d-l procuror M. Vidrașcu.

Regulament de competență. — Lipsa unor elemente precise, dacă e pruncucidere sau omor prin imprudență. — Trimiterea la Camera de acuzare.

7. Când nu se poate preciza dacă moartea copilului de curând născut a provenit din nesocotința și neglijența mamei sale, sau dacă este vorba de erima de pruncucidere, afacerea urmează să fie trimisă la Camera de punere sub acuzare, singura competentă a califica faptul și a sesiza eventual Curtea cu jurați. (*Cas. s. II decizia penală No. 3134 din 30 Noiembrie 1912, prin care s'a regulat competența trimițând afacerea la Camera de punere sub acuzare a C. Apel Iași*).

CASAȚIE S. III

Recurenta Primăria Capitalei prin d-l avocat G. Tașcă. Intimatul Inginer I. Moșoi prin d-nii avocați Cernescu și Ionescu.

Apel. — Cerere nouă. — Discutarea ei în fond de către adversar, fără a obiecta că e pentru prima oară în apel. — Motiv de recurs. — Respingere. — Art. 327 pr. civilă.

1. Când cu ocazia fixării indemnizației pentru un imobil expropriat, se face o cerere nouă de dănsul în instanța de apel și partea protivnică acceptă pur și simplu discuțiunea în fond asupra daunelor cerute, fără a obiecta că această cerere a fost făcută pentru prima oară în apel, acea parte nu se mai poate plânge în casație că a fost lipsită de primul grad de jurisdicțiune. (*Cas. III, decizia No. 10 din 11 Ianuarie 1913, prin care s'a respins recursul contra deciziei de expropriere a Curței de apel București s. II No. 21/912*).

Recurentul Ministerul de fin. prin d-l avocat C. Marinescu. Intimatul Gh. Stănișoiu, lipsă.

Licențe. — Brevet. — Arătarea încăperilor în cari se exercită comerțul de băuturi spirtoase. — Exercițarea comerțului și în alte încăperi. — Contravențiune. — Fapt izolat. — Existența contravențiunii. — Art. 1, 11 al. 4 și 20 l. licenț.

2. Debitanții de băuturi spirtoase, când cer brevetul

dela Ministerul de finanțe, trebuie să arate, conform art. 11 al. 4 din legea licențelor, numărul încăperilor din localul în care își exercită comerțul, fiind pedepșiți ca contravenienți dacă se dovedește că exercită comerțul în mai multe încăperi decât cele arătate la dobândirea brevetului și putându-li-se retrage și brevetul. Simpla abateră de aceste dispoziții prohibitive ale legii licențelor, constituie o contravenție, nefiind, trebuința ca vânzarea băuturilor spirtoase să se facă în mod obicinuit în afară de condițiile în cari s'a acordat brevetul și în contra dispozițiilor formale ale legii, de oarece legea nu cere o asemenea condiție pentru existența contravențiunii. (*Cas. s. III, decizia No. 15 din 14 Ianuarie 1913 prin care s'a casat sentința trib. Dâmbovița No. 524/912*).

Recurentul Ministerul de fin. prin d-l avocat C. Marinescu. Intimatul M. Sommer, lipsă.

Taxe de timbru și înregistrare. — Urmărirea lor conform legii de urmărire. — Art. 51, 61, 64 și 83 l. timbrului și art. 1 și 19 l. pentru urmărire.

3. Din combinația art. 51, 61, 64 și 83 din legea timbrului rezultă învederat că taxele de timbru și înregistrare cuvenite statului pentru actele încheiate de părți se datorese fiscului din momentul formării acelor acte, după valoarea declarată sau estimațiunea făcută de părți în acele acte și că pentru perceperea lor statul e în drept a uza de legea de urmărire.

Prin urmare, tribunalul violează citatele texte și săvârșește un exces de putere, când anulează urmărirea făcută de agenții fiscului pentru încasarea unei diferențe de taxă percepută din eroare în minus, la un act de cesiune de drepturi succesoriale, prin cuvânt că statul nu ar avea un titlu pe baza căruia să poată aplica legea de urmărire și că ar fi trebuit să dea mai întâi o decizie conform art. 66.

Ecouri dela examenele de drept

V

— Cine a fost Papinian?
— O lege!

Rugăm stăruitor pe onorații noștri abonați din provincie ca abonaamentele datorite să le achite numai prin mandat poștal direct la Redacția ziarului *Curierul Judiciar*, pe numele d-lui Codreanu, proprietarul ziarului, singurul în drept a face încasările, iar cei din capitală să plătească ea și până acum vechiului nostru încasator *Tudoroiu* sau ajutorului său *C. Petculescu*.

NOU: A apărut: *Poliția tehnică și ancheta judiciară științifică*, cu 17 figuri în text și 6 planșe, de d-l *Constantin Zguriadescu* cu o prefață de d-l profesor *I. Tanoviceanu*. Prețul 4 lei.